

LAIVAS

No. 41. Metai X

Spalio-October 4, 1930

DRSK valet.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post of fice at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“ L A I V A S ”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XVII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E v a n g e l i j a

ŠV. MATO 22, 34-46.

ANUO metų: parisiejai, išgirde, kad jis privertęs nutilti sadukiejus, susiėjo krūvon, ir vienas jų, įstatymo mokytojas, jį paklausė, gundydamas jį: Mokytojau, koks didžiausias įsakymas įstatyme? Jėzus jam tarė. Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visa savo mintimi. Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antras gi į jį panašus: Mylėsi savo artimą kaip pats save. Šitie dviem įsakymais remiasi įstatymas ir pranašai.

Susirinkus gi parisiejams, Jėzus juos paklausė, sakydamas: Kas jums rodėsi apie Kristų? Kieno jis sūnus? Jie jam atsakė: Dovidu. Jis jiems tarė: Kaip gi Dovidas vadina jį Dvasioje Viešpačiu, nes sako: Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje, kolei aš padarysiu iš

“Kas gi išsigins manęs žmonių akyvaizdoje, to bus išsiginta Dievo angelų akyvaizdoje” (Luk. 12, 9).

“Šią naktį bus pareikalauta iš tavęs tavo sielos; kieno gi bus, ką tu prirengei?” (Luk. 12, 20).

“Kame jūsų turtas, ten ir jūsų širdis” (Luk. 12, 34).

L e k c i j a .

EFEZ. 4, 1-6.

BROLIAI: aš, kalinys Kristuje, maldauju jus elgtis, kaip verta to pašaukimo, į kurį jūs esate pašaukti, visu nuolankumu ir romumu, kantrybe, meile pakenčiant kits kitą, rūpestingai palaikant ramybės ryšiu dvasios ramybę. Vienas kūnas ir viena dvasia, taip kaip jūs ir esate pašaukti į vieną jūsų pašaukimo viltį. Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas, Vienas Dievas ir visų Tėvas, kurs stovi aukščiau už visus, visuose veikia ir yra visuose mumyse.

tavo neprietelių tavo kojoms suolelį? Jei tat Dovidas vadina jį Viešpačiu, kaip gi jis jo sūnus? Ir nėvienas negalėjo jam atsakyti nei žodžio, nei gi kas nors drįso nuo tos dienos daugiau jį klausti.

“Mylėkite savo neprietelius, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia. Laiminkite tuos, kurie jus keikia, ir melskitės už šmeižiančius jus” (Luk. 6, 27-28).

“Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elgkitės kaip vyrai ir bukite stiprus. Visa, ką jūs darote, tebunie daroma meilėje” (I Kor. 16, 13-14).

MALDOS APAŠTAL. BENDROJI INTENCIJA.

Spalių mėn. 1930.
Palaiminta ir patvirtinta Šv. Tėvo
Pijaus XI.

Šeimynos Bendros Maldos.

RIKŠČIONIŠKOS visuomenės pagrindas yra šeima. Kokios bus šeimos, tokia visuomenė. Jeigu šeimos, bendrai ėmus, bus tvarkingos, pamaldžios, teisingos, — tokia bus ir visuomenės išvaizda. Deja, mūsų laikos šeimynos serga. Kitos — yra doroviniai supuvusios, gangrenuotos. Laimė išnykus iš šeimos židinio, nes sunyko šeimyninis gyvenimas. Tas ypač jaučiama Amerikos miestuose. Kūdikis gema ligoninėje, auklėjasi gatvėj, mokosi betikybinių viešoje mokykloj, auga be vargo ir be darbo iki 16—18 metų. Tėvai dirba dirbtuvėse; valgo svetimose valgyklose, susirgę važiuoja ligoninėn, o mirę — laidojami tolimuos kapuos, kur jie guli savo vaikų pamiršti.

Dar labiau pajra krikščioniškas šeimos gyvenimas, jei šeima yra susikurusi iš skirtingų tikėjimų, ar tautų asmenų. Jų vaikučiams neprieinami nei vienos pusės giminės. Šeima yra netekusi savo istorinės praeities, be tautinių tradicijų, be šviesesnės ateities.

Šiame šeimos nupuolime girdime, šauksmą — GELBĖKIME ŠEIMĄ!

Tikrai, daugely šeimų sunykęs yra tikėjimas, maža skaidrios vilties, antprijimtinės meilės ir maža nuoširdaus pamaldumo. Dievo įsakymai laužomi. Tikėjimas dažnai pajuokiamas. Šeimos laimė baigiasi. Dievo palaimos neturi, nes kai kurie iš moterystės židinio ir sakramento, padarė paniekos ir aistrų vietovę.

Šeimos smunka. Jas reikia gelbėti. Bet kaip?

Šv. Tėvas nurodo tinkamiausią tam

priemonę, — *atgavinkime bendras šeimos maldas.*

Mūsų amžiuje labai praretėjo šeimynos, kur ryto, ar vakaro maldos būtų kalbamos visų šeimos narių kartu. Tas pastebima visame pasaulyje ir čia Amerikoje.

Seniau atvykusieji žmonės iš Lietuvos Amerikon pamena, kaip jų geri tėveliai kartu su visais namiškiais kalbėdavo vakaro poterius. Kitose Lietuvos vietose buvo įsigalėjęs paprotys šventą dieną visiems atgiedoti Ražančių, iškilmingai laikyti pamaldas ypač Gegužės ir Spalių mėnesiais prieš Šv. Panelės Marijos. Visi namiškiai kartu suėję sukalbėdavo, ar atgiedodavo Šv. Panelės Litaniją, sukalbėdavo Ražančių ir kitas maldas. Tai yra tikrai geras krikščioniškas paprotys.

Amerikoj gyvenantieji airiai giriasi, kad jų daugelyje šeimynų yra užsilikęs dailus paprotys kalbėti kasdien visiems bendrai dalį Ražančiaus.

Labai mažai yra panašaus pamaldumo šeimynų lietuvių tarpe Amerikoje. Žinomegi, kad be maldos negalime patikti V. Dievui. Padėkos, pagarbos, maldavimų ir atsiprašymų malda turi kilti ne vien iš atskiro žmogaus širdies, bet ir iš šeimos, nes šeimos laimės davėjas — yra Dievas. Dievas yra ne vien atskiro asmens Viešpats, bet ir šeimos, ir visos žmonijos — visuomenės. Visuomenė viešąją garbę Dievui teikia viešomis pamaldomis bažnyčioje. Kol kas pasilieka apsileidusi šeima. Dalis Dievui ištikimai tarnauja ir Jį garbina, bet kita dalis — apie Dievo garbę

pamiršta.

Be to, katalikai tėvai turi griežtos pareigos katalikiškai išauklėti vaikus. Jie bus gerai išauklėti jei mylės ir garbins Dievą. Bet vaikai seka vyresniųjų ypač tėvų pavyzdžiu. Tėvai mylės Dievą ir bendromis maldomis jį garbins, tai ir jų vaikučiai Dievą mylės.

Daugybė tėvų skundžiasi savo vaikais, kad jie neklauso tėvų. Bet ar tėvai klauso Dievo? Ar tėvai gerbia Dievo vardą? Ar tėvai vykdo Dievo valią? Taip, didelė dauguma katalikų tėvų rūpinasi nieku nenusikalsti Dievo valiai, bet apleidę bendrąją šeimos maldą, nustoja daugelio sau

reikalingų malonių ir nepajėgia tinkamai vaikučių valdyti.

Mūsų laikų šeimos mano, jog automobilis, radio, baldai, namai ir pinigai gali jiems laimės duoti. Bet atsiekusieji to viso pasijunta, jog toli iki laimei. Ji glūdi ramioj, nuolankioj, Dievą mylinčioj širdyje. Sukurkite šeimoje pamaldžią nuotaiką, imkite kalbėti bendrai ryto ar vakaro maldas, tuoj pajusite atmainą — Dievas laimina pamaldžiuosius.

Spalių mėnesyje prašysime V. Dievo malonės visoms šeimynoms, kad jose visose prasidėtų paprotys kalbėti bendrai visiems kartu bendras maldas.

Kapinės.

Rašo *Kun. D-ras J. Vaitkevičius, M. I. C.*
(Taša).

Paprotys tas siekia seniausių laikų, nes seniausios žinomos liturginės knygos turi kapinių pašventinimo apeigas.

Besirengiant prie kapinių pašventinimo, reikia pirmiausia aptvert ar nors groviu apkast žemę, tam tikslui skirtą. Paskui pastatyt penkis kryžius žmogaus aukštumo, vieną pačiam kapinių vidury, o kitus kraštuose šiaurėje, pietuose, rytuose ir vakaruose. Jeigu kapinės yra šventinamos ne vyskupo, užtenka vieno kryžiaus vidury.

Prieš kiekvieną kryžių išmeigiama į žemę trišaka lazda masto aukštumo žvakėms pastatyti.

Pašventinimo dienoje iš ryto daroma procesija į būsimų kapų vietą, nešamas yra kartu švėstas vanduo ir smilkalas.

Kunigas atsistojęs prieš vidurinį kryžių taip meldžiasi: Visagalis Dieve, kuris esi sielų sargas, išganymo apsauga, tikinčiųjų tikėjimas, pažvelk gailestingai į mūsų žygius ir mums čion ateinant

apvalyk, palaimink ir pašventink šias kapines, kad žmonių kūnai, kurie čia ilsisi gyvenimo kelionei užsibaigus, pelnytų amžiną gyvenimą kartu su palaimintomis sielomis didelėje teismo dienoje. Per Kristų Viešpatį mūsų. Amen.

Po tos maldos visi klaupia ir gieda Visų Šventų Litanią, su tam tikrais šauksmais, kapinėms pritaikintais.

Atgiedojus litanią giedama: „Asperges” su “Miserere” o kunigas ar Vyskupas apeina kapinėms skirtą vietą ir šlaksto šventintu vandeniu.

Grižęs atgal prie kryžiaus šitaip meldžiasi: „Viešpatie Dieve, kuris esi viso pasaulio Sutvertojas ir žmonių giminės Atpirkėjas ir visų sutvėrimų matomų ir nematomų tobuliausias tvarkytojas, prašome Tave nužemintu balsu ir tyra širdimi, kad tos kapinės, kuriose turės ilsėtis tavo tarnų ir tarnaičių kūnai žemiškajai kelionei užsibaigus, teiktumeis apvalyti, palaiminti ir pašventinti: kuris suteikei tavo dideliu gailestingumu, visų nuodėmių atleidimą tiems, kurie tavim pasitiki, jų taip pat kūnams, kurie ilsės šiuose

kapuose ir lauks pirmojo Arkangelo trimito gausiai suteik amžinąjį suraminimą. Per Kristų Viešpatį mūsų. Amen.

Po tos maldos degamos yra žvakės ant trišakio ir dedamos ant kryžiaus pirmiausia ant viršaus, paskui ant dešinės ir kairės rankos ir rūkinama/ smilkalu.

Toji pati ceremonija yra daroma prieš kitus kryžius, jeigu kapines šventina Vyskupas.

Pasibaigus šventinimo ceremonijai, procesija grįžta į bažnyčią ir laikomos būna šv. Mišios.

Dalis žemės kapinėse būna atskirta ir palikta nešventinta, kad suteikus vietos tiems, kurie neturi teisių laidotis šventoje vietoje, kaip štai nekrikštinti, savizudžiai ir kiti, kurie gyvena nekatalikiškai.

Turint prieš akis visas tas šventinimo apeigas ir maldų turinį, suprasime, kaip prasto ir menko tikėjimo yra tie katalikai, kurie laidoja savo numirusius nekatalikiškuose, laisvamaniškuose, ar tautiškuose kapuose, žodžiu nešventintoje žemėje.

Jie netik parodo savo menką tikėjimą, bet ir daro skriaudą numirėliams, nes išskiria juos iš šventųjų bendravimo. Katalikiškos laidotuvės yra šventųjų bendravimo dalis, todėl Bažnyčia lydi į kapus savo mirusius narius su tam tikromis maldomis ir apeigomis, kurios lengvina sielos padėtį kitam pasauliui. Išskirta siela iš šventųjų bendravimo visiškai nesinaudoja Bažnyčios maldomis.

Bet atsitinka, kad pati Bažnyčia išskiria iš to šventųjų bendravimo kai kuriuos sunkiai nusikaltusius numirėlius, nesimeldžia už juos ir neduoda jiems vietos pašventintose kapinėse. Jeigu-gi numirėlio artimieji jėga įsiveržtų į kapines ir tenai palaidotų neturintį teisių ten išsėtis, tokios kapinės skaitosi išniekintos, netekusios šventumo.

Popiežius Inocentas III įsakė, kad to-

kiuos atsitikimuose reikia išmesti iš kapinių toki kūną, o jeigu negalima, reikia kapines šventinti antru kart.

Tuo įstatymu pasinaudojo vienas Kanados vyskupas 1875, kuomet ekskomunikotas žmogus tapo palaidotas katalikų kapinėse, o pasaulinės valdžios neleido jo iš ten pašalinti. Vyskupas apdėjo interdiktą tą vietą, liepė ją aptverti, o kapines pašventyti iš naujo.

Ne vien ekskomunikoto palaidojimas atima kapinėms šventumą, bet ir kokia nors kita vieša piktadarystė, kaip kraujo praliejimas, žmogaus užmušimas ir kitos panašios piktadarystės. Tuomet reikia kapines šventyti iš naujo.

Šiandieniniai Bažnyčios Įstatymai Apie Laidotuves ir Kapines.

1. Klebonai privalo didžiausiu rūpestingumu saugoti ir užlaikyti šventas ceremonijas ir apeigas, kurias šventoji motina katalikų Bažnyčia vartoja nuo seniausių laikų ir popiežių parėdymais savo vaikelių laidojimuose, kaip tikras mūsų tikėjimo paslaptis, krikščioniškojo dievotumo ženklas, o mirusiems tikintiesiems išganingiausią pagalbą.

2. Kad tai atsiekus, užsilaikys visu reikalingu kuklumu ir dievotumu, kad atrodytų, kad tos rūšies apeigos yra įvestos ne pasipelnymo tikslais, bet mirusiųjų išganymui o gyvųjų dievotumui.

3. Negalima laidoti kūno anksčiau, negu praėjus kuriam laikui, ypatingai, jeigu mirtis įvyko staiga, kad pašalintus visokią abejonę apie mirties tikrumą.

4. Tikinčiųjų kūnai prieš palaidosiant privalo būti leidžiami į bažnyčią, nebent svarbi priežastis kliudytų, kad tenai būtų atlaikytos pamaldos, kurios yra surašytos patvirtintose liturginėse knygosė.

(Bus daugiau).

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Tāsa).

48. Valios Sutvarkymas.

Pamaldžios sielos, siekiančios tobulumo, privalo sutvarkyti, sustiprinti ir ištobulinti savo valią. Kadangi valia siekia to, ką protas nurodo pageidautinu gėriu, o be to prie sielos tobulinimo daug suteikia V. Dievas savo malonių, — reikia visas tas tris pajėgas, protą, valią ir Dievo malonę panaudoti savęs tobulinimui.

1. Kad protas galėtų teikti valiai neginčijamų įrodymų, reikia, kad protas persvarstytų pagrindines tikiybines tiesas, daugiau įsigilintų į žmogaus trilypes pareigas: link Dievo, savęs ir artimo, kad surastų tinkamiausias priemones tobulintis. Tai atliks žmogus nuosalūme, tyloj, susitelkime, maldoj rekolekcijų metu. Tad reikia pirmiausiai gerai atlikti rekolekcijas.

2. Savo sąžinę apvalę Atgailos sakramente, privalome pasistenkti savo širdį palūosuoti nuo visų nuodėmingų, pavojingų ir nenaudingų prisirišimų prie daiktų, savo kūno džiaugsmų, ar prie kitų žmonių. Būdami pilnai laisvi, lengviau galėsime suprasti ir įvykinti V. Dievo valią.

3. Tvirtai būkime pasiryžę, nelaukiant nepaprastų įvykių ir didelių progų, su Dievo pagalba įvykinti visa, ko nuo mūs pareikalaua Dievas mūsų vyresniųjų lūpomis: „Viešpatie, ko nori, kad daryčiau?“ (Apd. 9, 6) klausė Saulius ir padarė tai, ką Viešpats nurodė daryti.

4. Dvasios tvirtumas eina su išvidine ramybe ir tvarka. Nenusimink nepasisekimuos. Nugalėsi visa su tuo, kuris visus stiprina, t. y. su Dievo pagalba. Šv. Povilas Ap. sako: „aš moku ir būti pažemintas, moku, taip pat ir apstume gyventi... būti sotus ir alksti, apšėiai turėti ir kentėti skurdą. Aš visa galiu tame,

kurs stiprina mane.“ (Pilyp. 4, 12-13).

5. Nuoširdžiai nusitarkime siekti tobulybės, lavinantis nuolankumo, pamaldumo, darbštumo, Dievo ir artimo meilės dorybėje, o taipgi kitose dorybėse neapsileisdami.

Kuri sritis yra, pas mus silpniausia, — tą stiprinkime. Ją pažinti nesunku. Kiekvieną išpažintį skundžiamės iš tų pat nuodėmių. Jos nurodo, kur yra mūsų silpnybė ir kurią dorybę pirmiausiai turime įgyti.

6. Visur ir visados norėkime patikti V. Dievui. Visokio nudavimo, veidmainiavimo venkime daugiau negu plėšikų, vagių. Jie apvaigia mus iš dvasinių turtų.

7. Dievo meilė turi uždengti mūsų širdį, ir mes privalome pirmiausiai ieškoti dangaus karalystės ir jo teisybės, o visa kita mums bus duota.

Patys iš savęs ką gero padaryti negalime, bet galime daug gero padaryti sau, artimui ir Dievui garbės teikti su V. Dievo pagalba. Prašykime karštai, pasitikėdami, o gausime. Viešpaties malonių.

Malda, budėjimai ir apsimarinimai suteiks jėgos suvaldyti kūno geismus ir visus palinkimus į blogą.

III. DALIS.

IŠORINIS DVASIOS VALYMAS.

49. Išorinio dvasios valymo įvairumai.

Žinome, jog yra išvidinis ir išorinis dvasios valymas. Iki šiam laikui svarstėme išvidinį sielos valymą, t. y. kurį mes patys atliekame su Dievo pagalba, sutvarkydami savo kūno ir sielos galias, išnaikindami savyje ydas, nuodėmių šaltinius.

Kaip kaitrios saulutės spinduliui įsiskverbus į mūsų kambarį pamatome labai daug lakiojančių aplinkui dulkių ir dėl to net pasidaro mums nejauku sėdėti tame kambaryje, panašiai įvyksta su siela, kuomet Dievo išmin-

ties spindulys apšviečia mūsų protą ir toje šviesoje pamatome savo dvasios dulkes; jos tartum, mus ima troškinti. Tikrai turime daug trukumų, padarome daug klaidų, lengvai atsiduodame įprastoms ydoms, o net kartais žmogus išdrįsta savo geriausiam dangaus Tėvui nusidėti. Tą visą žinodami, pasiryžome valyti savo dvasią, grynyti sielą, paruošti ją Šv. Dvasiai tinkama buveine.

Bet žmogus yra silpnas. Čia nusitaria, čia vėl pamiršta. Aukos baimė, dvasinė tinginystė dažnai žmogų prislėgia neveikliu apsilaidimu. Reikia, kad kas nors žmogų išjudintų, paskatintų į darbą, į tobulybę.

Kuomet susipurvinęs vaikas tingi patsai apsisvalyti, tada geroji motinėlė paima ir jį išprausia, apvalo.

Panašiai yra dvasios srityje su visais žmonėmis. Jei patys žmonės, ypač siekiantieji tobulybės, patingi apsisvalyti nuo ydų, klaidų ir netobulybių, — V. Dievas, tas geriausias mūsų Tėvas, leidžia įvykti išoriniams sunkumams, suspaudimams, nelaimėms ir per jas Dievas mūsų sielą valo ir prie savęs kviečia.

Yra tai išorinis dvasios valymas, arba p a s y v i s valymas.

Šis pasyvis arba išorinis sielos valymas nieku būdu nerodo dvasios neveiklumą ar nesipriešinantį pakentimą sunkenybių, bet vien tai, jog siela priima valantį veiksma. Tuo veiksmu privalome pasinaudoti, savo dvasią paliuosuoiant nuo bereikalingų prisirišimų prie kurinių, o visa širdimi atsiduodant Dievui.

Išorinis sielos valymas reiškiasi ketveriopai: 1. pagundomis; 2. sausumais; 3. skrupulais, arba sąžinės liguistu baimingumu; 4. išorinėmis sunkenybėmis, nelaimėmis.

Kad pamaldi siela turėtų naudoti iš to išorinio valymo, privalo būti kantri ir pilnai atsiduoti Dievo valiai.

Keturias išorinio sielos valymo rūšis privalome arčiau pažinti, kad galėtume jomis pasinaudoti. Delto sekančiuose skyrimėliuose bus kalbama plačiau šiais klausimais.

50. Pagundos.

Kas yra pagunda? Platesne prasme ima-

moji sąvoka nurodo į kiekvieną norą iširti žmogaus dorybę; siauresne ir paprastąja prasme pagunda yra skatinimas žmogaus į nuodėmę.

„Palaimintas žmogus, kurs kantriai kenčia mėginimą, nes kuomet bus iširtas, gaus gyvenimo vainiką.“ (Jok. 1, 12). „Tiria jus, Viešpats jūsų Dievas, kad pasirodytų, ar jūs jį mylite iš visos savo širdies, ar ne“ (Denter. 13, 3).

„Nė vienas gundomas tegul nesako, kad jis Dievo gundomas, nes Dievas negali būti gundomas į pikta, ir pats nėvieno negundo. Bet kiekvienas yra gundomas savojo pageidimo patrauktas ir paviliotas“ (Jok. 1, 13-14). „Visa, kas yra pasaulyje, yra kūno pageidimas, akių pageidimas ir gyvenimo puikybė“ (1 Jon. 2, 16). „Būkite blaivūs ir budėkite, nes jūsų priešininkas velnias aplink eina, kaip kriokias liūtas, ieškodamas, ką prarytų.“ (1 Petro 5, 8). „Taigi, kas tariasi stovįs, teveizi, kad nepultų. Jūsų nebuvo užpuolusi pagunda, perviršijanti žmogaus jėgas. Dievas yra ištikimas; jis neleis jūsų gundyti virš jūsų jėgų.“ (1 Kor. 10, 12-13).

Iš tų Šv. Rašto žodžių aiškiai suprantame: 1. jog V. Dievas mūsų negundo ir neleidžia mus gundyti virš žmogiškų jėgų; 2. pagundų priežastys glūdi: a) mumyse, b) sugedusiam doroviniai pasaulyje; c) piktoje dvasioje.

Kad mes galėtume pasakyti su Apaštalų: „aš kovojau gerą kovą, pabaigiau bėgti, užlankiau tikėjimą“ (2 Tim. 4, 7), kad užsitarnautume teisybės vainiką, apsilavę kovoje su pagundomis nuo išdidumo, per didelio savimi pasitikėjimo, kad galėtume padaryti žymios dvasioj pažangos, — V. Dievas leidžia pasauliui ir piktajai dvasiai gundyti mus, nors kartu žada: „pasaulyje jūs turėsite suspaudimo; bet pasitikėkite, aš apgalėjau pasaulį“ (Jon. 46, 33).

„Mūsų kova yra ne prieš kūną ir kraują, bet... prieš šių tamsybių pasaulio valdovus, prieš piktumo dvasias,“ (Efez. 6, 12) sako šv. Povilas.

(Bus daugiau).

Plėšikų Naguose.

Tiktai — vėl nelaimė. Nė pusiau-
kelį nepriėjus — sulūžo lazda, kuria
nešėjai tempė bagažus ant pečių pasi-
svėrę, ir dėl to toli atsiliko nuo mūsų.
Nešėjai pasipjovė storą bambuso laz-
dą ir jau taisėsi toliau nešti, bet, štai,
išgirdo traškėjimą, išlindo iš krūmų ke-
lios žmogystės. Misijonieriui tie nelai-
mingi sukelia daugiau pasigailėjimo, ne-
gu bamės. Jų veidai išdžiūvę, išblyškę,
suvargę ir surūkę nuo dūmų, sąnariai
sustyrę nuo šalčio, keli suplyšę skar-
malai vos tepridengia liemenį nuo šal-
čio ir šiurpaus vėjo, kuris smarkiai
traukia tose tarpukalnėse ir didina ne-
laimingųjų alkį.

Vėl tie patys klausimai, tie patys
atsakymai. Išgirdę katalikų misijos var-
dą, o ypatingai mano balsą, plėšikai
nevykdo sumanymo — paimiti mane
kaip įkaitą, ir teprašo tik keletą centų
apsigynimui nuo bado, ar kokį drabu-
žį kūnui pridengti.

— Pinigų aš mažai teturiu; rūbai,
kuriuos turiu ryšulyje — misijonieriaus,
ir dėl to nelieskite jų! Savo teturiu tik
vieną ilgą kinietišką apsiaustą, tris po-
ras kojinių ir tuos, ką vilkiu. Sakykite,
ar aš galiu ką jums duoti?

— Tave išrėdyti būtų neteisinga,
tat pasitenkinsime tuo ilguoju apsiaus-
tu ir kojineimis. Kaip atlyginimą, dar
tau duosime kokį centą kelionei.

Dar pridūrė vieną antrą padėkos
žodelį, kaip geri broliai, ir sudie!

Bombos?

Trupučiuką pasistiprinę, keliaujame
toliau, visi patenkinti, kad, pagaliau,
jau beveik namie. Bet paėjus keletą ki-
lo metrų — štai užpuola iš krūmų keli
kiti taip pat nuskurdę plėšikai ir be jo-
kių atsisakinėjimų spiria mane grįžti į
Sam-Ap-Siu-Hi. Iš jų veidų ir balso su-

pratau, kad šie — nebus tokie gera-
širdžiai, kaip pirmieji, bet nepraradau
drąsos. Iš širdies kyla Dievo pagalbos
šauksmas: "Atmink, Viešpatie, kad ši-
tie daiktai yra Tavo ir aš pats esu Tau
pasiaukojęs: padėk man išsprukti iš šių
plėšikų!"

Prasideda klausinėjimai. Aš buvau
europietiška apsirėdęs ir dėl to plėši-
kai gal mane palaikė karo vadu ar bent
mažiausia — valdžios pasiuntiniu, prieš
kuriuos jie buvo prisiekę amžiną kerš-
tą. Jų akys verda. Klausia, ar neturįs
ginklų, amunicijos ir opijaus.

— Mano ginklas—kryžius, mano a-
municija—viltis, kad Dievas mane iš-
gelbės. Atidarykite pintinę ir patys pa-
matysite! —

Prasideda krata. Kišenėje rado tik
penkis centus (kurių vos teuzteko pas-
kutinį atviruką pasiūsti), bet pintinėje,
matyt, tikėjosi rasti, ko jie nori. Atsi-
darę—mato tris rūpestingai popieriu ap-
vyniotus pakučius.—Čia tai jau tikrai
bombos! — sakyte, rodos, jų akys sa-
ko, ir jau giėda pergale, juokdamiesi
su pasityčiojimu. Ir aš juokiuosi, bet
švelnia ir linksma nuotaika.

— Taip bombos, — prabilau paty-
lėjęs, — tik valgomošios. — Ir, be nie-
kur nieko, ištraukęs suraikiau ir išda-
linau savo "kaimynams" Kalėdų pyra-
gą, skirtą trims Lin-Chowo ir Jeung-
Sano misionieriams.

Valgo ir trupučiuką juokauja; bet
kai aš prašau nors kiek pasiskubinti,
kad galėčiau iki vakaro pasiekti Tseu-
Liu, tie ponai, vieton atsakyti, ima vir-
vę ir kėsinaši mane surišti.

Tuo tarpu iš artimo namuko pasi-
rodė vaistininkas-šundaktaris. Jis, išgi-
rdęs katalikų misija, suriškite ir t.t., iš-
traukė iš dantų opijaus pypkę ir, stovė-

damas tarpduryje, draugiškai pradėjo prašyti plėšikų:

— Draugužiai, aš čia tik laikinai esu apsistojęs, gyvenu iš dienos pelno ir nesikišu į kitų reikalus... Tik leiskite man tarti porą žodžių, o paskui — darykite, kaip išmanote. Čia yra jūsų karalystė, ir dėl to galite viską griauti ir statyti, kaip sveikiems rodosi. Iš savo lėkštės jūs galite valgyti, kas jums labiau patinka, bet įsidėmėkite, kad, jei užkabinsite katalikų misijonierius — šis kraštas nebus toliau jūsų, lėkštė suduš, ir negalėsite daugiau pasirinkti gardžių kąsnelių... —

Plėšikai, išgirdę tą kalbą, pradėjo daryti kratą, ypatingai dėmingai peržiūrėjo laiškus. Pirmasis iš eilės buvo siunčiamas vienam Shiu-Chowo mūsų įstaigos auklėtinio tėvui, kitasyk buvusiam Lin-Chowo jaunesnioju leitenantu, o dabar pasitraukusiam privačiai gyventi. Vienas iš plėšikų buvo jo kareivis ir labai gerai su juo sutiko. Pradėjo daug apie jį klausinėti. Kalba pasidarė nuoširdesnė. Juo tolyn, juo tas plėšikas labiau gėdžiasi, vingiuoja, nori pasiteisinti. Tik, štai, pasirodo stiprus ir gerai apsirėdęs vyras.

Aš tuojau supratau, kad tai plėšikų gaujos vadas, prišokau artyn ir pradėjau klausinėti visai iš netyčių:

— Kaip tu čia pakliuvai? Kaip čia tave radau! Kaip eina? —

— Ar tu mane pažįsti?

— Ir kaip! Ar nepameni, kai kalbėjova ir rūkėva Tai-Vano krautuvėje, paskui kita proga, ir t.t.?

Pavyko puikiai! Vadas paklausė, kas atsitiko, ir manydamas, kad aš tikrai esu senas jo pažįstamas, liepė mane palikti ramybėje. Užtikrino jis man laisvą kelią iki Tseu-Lingo ir būtinai norėjo, kad pasilikčiau su jais vakarienės ir nakvynei. Kaip senam pažįsta-

mam, iškėlė gerą vakarienę; tačiau patį gardžiausią kąsni tebekandant, vienas atneša vadui laišką. Skaito: "Greitai pasitraukite į kalnus: valdžios kareiviai atėjo jau į Tai-Vaną." Tokius įsakymus ir plėšikai tuojau vykdė... Be matant, visi ant pečių savo daiktus ir dui! Vadui nemalonu, kad negali išlaikyti žodį — duoti palydovą man, bet parašė raštelį, kuriame prašo savo sėbrų nuvesti mane iki Tseu-Ling. Atsisveikindamas, dar pridūrė:

— Jei padarys tau kas nemalonumų ar žalos, atvykęs į Tseu-Lingą, palik raštelį toje ir toje krautuvėje — ir viskas bus tau atlyginta. —

Ko daugiau reikia?

Už gera—geru.

Ištrūkęs iš plėšikų nagų, jų vado raštą rankose turėdamas, aš rodos jau buvau užbaigęs savo "odisėją." Bet, kai atsikvėpia ir pasijutau su tuščiomis kišenėmis besąs tarp nepažįstamų, visų ir visko bijančių žmonių, su sunkiu nešuliu ant pečių — ašarų gurkšnis gerklę užėmė.

Bet Dievo Apvaizda dar sykį apčiuopiamai vargšui misijonieriui padėjo.

Prašausi nakvynės pas vienintėlį to miestelio smuklininką. Mandagiai ir gražiais žodžiais atsako, kad ne: nežinaš, kas aš per vienas, esą neramūs laikai, nežinia, kas bus rytoj ir t.t. Būtų nieko nepadėję, jei aš savo liežuvį būčiau toliau tabalojęs. Laimė, pasisuko kitas svečias ir pradėjo mane užtarti.

Nebijok priimti nakvynei misijonierių, nes iš patirimo žinau, kad tai yra geri žmonės, tikri geradariai, ypatingai rūpinasi neturtingaisiais ir apleistaisiais. Aš pats mačiau Lin-Chowe, kaip priėmė visų apleistą vargšą našlaitį. Niekas nenorėjo jo priimti, nes jo ranku-

tės buvo sutrauktos, o misijonieriai jį augina ir užlaiko, kaip tikrą savo sūnų. Nebijok, del misijonieriaus bėdų neturėsi nė iš niekur. Jei jis negalės užsimokėti už nakvynę — štai Tamstai dolerį!

— Jei taip, ir jei ponas pasitenkins kukurūzų koše ir bulvėmis... —

Taip ir praleidau ten porą naktų, o paskui vėl išsirengiau kelionėn. Tas geras žmogus pasamdė man dar ir vaikina, kad palydėtų ir paneštų nešulį.

Tseu-Lino mieste taip pat pernakuvoju keletą naktų ir, radęs ten laivelį, pasileidau į Yeung-Saną. Plėšikai ir čia vėl mus sustabdė net tris sykius ir reikalavo pinigų. Laimė dar, kad neuž-

kabino keleivių.

Bet tas šundaktaris-vaistininkas, kurs tokioje geroje valandoje įsimaišė tarp plėšikų ir manęs del ko taip nuširdžiai manimi rūpinosi?

Sugrįždamas mintimi į praeitus laikus dabar pagaliau atsiminiau, kad Lin-Chowo apylinkėje sykį radau išdvėsusį vaistininką, ligos ir alkio nukamuotą, plėšikų apiplėštą. Slogiau jį per kelias dienas, kol pasveiko ir vėl galėjo savo vaistus nešioti. Matyt, neužmiršo ir atsilygino.

— Už gera geru!—susigraudinęs užbaigiau aš.—

Lin-Chow, 1930 m. sausio 29 d.

Kun. Kalikstas Karavario.

Katalikų Pasaulys.

Hapsburgų Dinastija.

ROMA. — Havas agentūros atstovas aną dieną norėjo patirti, ką Apaštalu Sostas mano apie galimą Hapsburgų dinastijos grįžimą Ungarijos sostan.

Vatikano Miesto valstybės sekretorius į tai atsakė:

“Apaštalu Sostas neužimtas jokiais grynai politiniais klausimais, gi Hapsburgų grįžimo klausimas yra politinis.”

Per muziką prie Dievo.

MIYAZAKI (Japonija). Japonai labai mėgsta muziką. Pas juos dabar kilo noras sueuropinti savo muziką. Toji aplinkybė suteikė tėvams Salezijonams galimybės per muziką skleisti Dievo pažinimą stabmeldžių tarpe. Į duodamus koncertus sueina daug japonų. Čia yra galima jiems padalinti brošiūrėlių, lapelių etc., kuriuose aiškinamas tikėjimas, o ir pačiame koncerte giesmėmis išreikšti tikėjimo tiesas.

Tie koncertai turi didelio pasisekimo. Jau buvo Tokyo, Osaka, Nara, Kobe, Shi-

zuoko, Kyoto ir kitur. Atsivertimai daugėja.

Misijų Atmainos.

Prieškalėdiniame sezone Tėvai Marijonai yra apsiėmę laikyti Misijas šiose parapijose:

Rugsėjo mėn. 28 d. — Spalių 26 d., So. Boston, Mass.

Spalių mėn. 13 d. — Spalių 26 d., Frackville, Pa.

Spalių mėn. 27 d. — Lapkričio 9 d., Mount Carmel, Pa.

Lapkričio mėn. 10 d. — Lapkr. 23 d., Shenandoah, Pa.

Lapkričio mėn. 24 d. — Lapkr. 30 d., St. Clair, Pa.

Lapkričio mėn. 28 d. — Lapkr. 30 d., Pittsburgh, Pa.

Gruodžio mėn. 1 d. — Gruodžio 14 d., Mahanoy, Pa.

Gruodžio mėn. 15 d. — Gruodžio 21 d., So. Chicago, Ill.

Gruodžio mėn. 15 d. — Gruodžio 21 d., Rochester, N. Y.

MUSŲ DARBAI

Remėjai.

ARIJONŲ Kolegijos Remėjai džiaugiasi savo laiškuos, jog jiems pasitaikė proga išsialškinti kokį kilnų darbą jie daro, beveik to neatjausdami.

Remėjai moka (metiniai) \$3.00 į metus. Už tą auką gauna "Laivą," kuris atskirai perkamas kainuoja \$2.00; be to už visus Marijonų Remėjus yra laikomos šv. Mišios Marijonų Vienuolyne du kartu metuose: Sekminių Dienoj ir Nekalto Prasidėjimo švė. Panelės šventėje gruodžio 8 d.

Jeigu-gi kuris Remėjas miršta ir apie tai būna kieno nors pranešta Marijonų Vienuolynan, — už kiekvieną Remėją atskirai laikomos yra dvejios šv. Mišios. Visi-gi Remėjai, kurių skaičius dabar yra apie 2,500 raginami yra ir daugumas sukalba už mirusį Remėją po 1 Ražančiaus dalį.

Ir taip Remėjas, nieko beveik nenustojęs dėlei savo aukos, turi labai stiprią dvasinę pagalbą visų Remėjų ir Marijonų Vienuolijos. Be to, savo auka prisideda prie įkūrimo Lietuvių Kolegijos. Jos fondas auga nuolat. Iš to fondo bus kuriama lietuvystės tvirtovė Amerikoje. Tiesa, kol kas per mažas Kolegijos Fondas, kad būtų galima tuč tuojau imtis statyti Kolegiją, bet jis žymiai paaugęs. Metai po metų, o nauji tūkstančiai dolerių padaugina fondą. Kilnus, naudingas ir išeivijai būtinais reikalingas darbas.

Daug turime būt dėkingi visiems, kurie žymesne auka — \$50, \$100, ar \$500 dolerių paremia užsibrėžtą darbą. Tokios aukos žymiai greitina Kolegijos įkūrimo dieną. Jiems garbė, o išeivijai tikra nau-da.

Kolegijos Remėjai:

Juzaf. Peledienė Phila., Pa.	3.00
J. Pivoriunienė Mattaphan, Mass.	3.00
Magd. Sirunienė Chicago, Ill	3.00
Kun. M. A. Pankus Bridgeport, Conn.	3.00
O. Pasakevičienė Bridgeport, Conn	3.00
P. Kelpšaitė Bridgeport, Conn. ..	3.00
M. Petrenienė Detroit, Mich.	3.00
Zuz. Pašukienė Worcester, Mass.	5.00
S. Markevičius Elizabeth, N. J. ...	3.00
M. Navickienė Shenandoah, Pa ..	3.00
Ant. Čižaskas Pana, Ill.	3.00
Juoz. Gerdžiūnas Chicago, Ill. ..	5.00
Rožė Schapeliene Niagara Falls, N.Y.	3.00
Petras Bučius Chicago, Ill.	3.00
Jon. Savickas Fountain, Mich. ..	3.00
Andr. Josytis Broekton, Mass. ..	3.00
Myk. Jeklauskis Norwood, Mass.	3.00
Jon. Mišeikis New Haven, Conn.	3.00
Jon. Adomaitis Chicago, Ill.	3.00
O. Pocaitė Chicago, Ill.	3.00
J. Bukauskas Lawrence, Mass. ..	3.00
S. M. Zdanis Oakville, Conn.	3.00
Mar. Rakauskienė Westville, Ill.	3.00
Kl. Karpuskienė Manchester, Conn.	3.00
Juoz. Kašėta Montello, Mass. ..	2.00
Mag. Slaninienė Blissville, L. I. City	10.00
Mag. Slaninienė Blissville, L.I. City	5.00
M. Slaninienė Blissville, L. I. City	3.00
Ieva Ceplevičienė Detroit, Mich.	3.00
Pr. Glazauskienė S. Boston, Mass.	3.00
Rap. Kumštis Athol, Mass.	3.00
Barb. Labutienė Yonkers, N. Y. ..	3.00
Magd. Kubilienė Yonkers, N. Y.	5.00
Mar. Brenzaitė Chicago, Ill.	10.00
Domic. Kardelienė Chicago, Ill. ...	50.00
E. Dorinienė Chicago, Ill.	3.00
Barb. Rudokienė Chicago, Ill.	3.00
O. Treinauskienė Chicago, Ill. ..	1.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas
Remėjų Centras.

Amerikos Lietuvių Žinios.

Shenandoah, Pa.

Spalių 29 d. Shenandoryje bus didelės iškilmės; paminėsime Vytauto Didžiojo mirties sukaktuves šauniu koncertu. Jame dalyvaus ir-gi New Philadelfijos Saldžiausios Širdies parapijos lietuvių choras. Nuo rugsėjo 4 d. pradėjo jis smarkiai ruoštis prie koncerto ir mano parodyti visą savo galybę šventėje.

Balandėlis.

Lawrence, Mass.

Kiekviena kolonija rūpinasi pagerbimu Didžiojo Lietuvos Kunigaikščio Vytauto. Surengtose pramogose pakalbama, padainuojama, kaip kur dar atlaikoma bažnyčiose iškilmingos mišios ir tuomi viskas baigiama. Labai retai kur statoma "paminklai."

Lawrence'o lietuviai katalikai gali pasididžiuoti savo darbuote. Vadovaujant sumaniam klebonui kun. P. M. Jurui, jie susibūrė į krūvą ir nustebino ne tik Naująją Angliją, bet ir kitų kolonijų lietuvius. Bedarbės. Gyventojų skaičius sumažėjo. Vienok parapijos piknikas davė apie vienuoliką šimtų dolerių pelno. Gi šeimininkių vakarienė apie 500 dolerių. Tai pirmas įvykis parapijos istorijoje!

Per aštuonis metus laikė pamaldas nykiame, tamsiame skleplyj. Grožėjosi stogu ir mūro sienomis, kurios buvo pastatytos gerb. kunigo F. Virmauskio, ir laukė, laukė turtuolio — geraširdžio kad išplesteriuotų, įrengtų statomos bažnyčios vidų. Turtuolių širdys paprastai užšalę ir sukietėję. Už tat senesnieji nebeturėjo vilties kada nors įeiti melstis naujoje bažnyčioje. Bet štai ateina Vytauto Didžiojo jubiliejiniai metai. Atgimsta Lawrence'o lietuviai katalikai. Paklauso savo vado. Imasi darbo; pradėjo nešti aukas. Trimis — keturiais mėnesiais išaugino fondą į keliolikos tūkstančių dolerių ir

užbaigė — įrengė Dievo garbei namelį. Spalių 13 d. 10 val. ryte pirmą kartą triumfalčiai įeis siųsti Aukščiausiam padėkos maldas. Laurynas.

Kenosha, Wis.

Su 1930 metais lietuvių tautai prasi-dėjo svarbūs metai—Didž. Lietuvos Kunigaikščio Vytauto 500 mirties paminėjimo metai.

Kadangi mūsų tėvynė, Lietuva, įvertina savo didvyrio nuopelnus, tat, švės-dama tas sukaktuves, rengia dideles iškilmes, reikšdama pasauliui, jog ji turėjo tokių vyrų, kurie visą savo gyvenimą, didžiausiu pasišventimu, dirbo tėvynei.

Lietuvos sūnūs ir dukterys, išeiviai, kur tik randasi didesnis būrelis, taipgi stengiasi parodyti svetimtaučiams, kad jie yra lietuviai, kad gerbia savo tautos didvyrius.

Todel, jau daugelis kolonijų J. A. Valstybėse tas sukaktuves minėjo. Per laikraščius išaiškinta D. L. Vytauto nuopelnai lietuvių tautai.

Kenoshos lietuviai, daug įvairiais reikalais pasidarbavę Lietuvai, kėlę tautos vardą ir-gi neatsilieka, rengia dideles iškilmes rugsėjo 28 d., 1930. Iškilmingos pamaldos šv. Petro bažnyčioj bus 10:30 val. ryto už žuvusius del Lietuvos nepriklausomybės. Po to, bus svečiams užkandžiai.

2 val. po pietų bus paradas dailiai papuoštais flotais ir automobiliais puikiausiomis miesto gatvėmis. Prašoma automobilstų suvažiuoti pirmą valandą po pietų, prie šv. Petro parapijos svetainės.

Po parado ruošiami programos parap. svetainėj. Choras dainuos liaudies dainas. Kalbėtojais bus aukšti miesto valdininkai, Lietuvos konsulas, "Draugo" redaktorius ir kiti.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Evangelijoje skamba Kristaus žodžiai taip: “Niekam netikėkite ir nieko neklausykite, nors jums sakys Viešpatie, Viešpatie, netikėkite. Tik man vienam tikėkite ir manęs vieno klausykite. Aš esu kelias, šviesa ir tiesa. Jei ko prašysite, tai prašykite Tėvo mano vardan, tai duos jums.”

Na, pažiūrėkime dabar į Bažnyčią, ar taip daro, ar taip mokina žmones? Visai kitaip.

Ji pristatė bažnyčiose visokių vardu stovylių-stabų — ir žmonėms liepia pas juos eiti, klausti ir prašyt, tai galės gauti daugiau malonių; ne vardu Kristaus, tik Bažnyčia reikalauja, kad žmonės atneštų gerą pavyzdį — auką; be to pas tą geradėją nieko negausi.

Mozė pasakė savo žmonėms: “prakeiktas tas žmogus, kuris garbina Dievą, rankomis padarytą. Bet šiandien pas katalikus sena gadinė parėjo.

Katalikas Worcester, Mass.

ATSAKYMAS. Pasirašai po savo klausimais “katalikas.” Tai darai visiškai neteisėtai ir neteisingai: katalikas panašiu būdu klausimų nerašys. Jei ir esi katalikas, tai tik vardu, o ne tikėjimu, nei dvasia. Tavo pavartoti klausimuose žodžiai ir išsireikškimai tai rodo. Katalikų Bažnyčios mokymo neįsitėmijai ir nepasirūpinai suprasti. Nesi kūdikis, o nemoki atskirti tikėjimo tiesų, nuo Bažnyčios apeigų; nesirūpinai suprasti, o galimas daiktas, kad ir nenori suprasti Bažnyčios mokymo apie šventuosius ir jų garbinimą. Todėl prirašei visą eilę nesąmonių. Bandai Šv. Rašto žodžius paduoti, bet ir tuos iškraipai. Jėzaus vardu nori kalbėti, o Jam darai išniekinimą. Jam priskiri savo nesąmones, savo nesupratimą. Darai kaip tikrasis biblistas, ku-

ris, kaip patarlė sako: “žiūri į Šv. Rašto knygą, bet mato špygą.”

Pasimelsk į Danguos Tėvą Jėzaus vardu, kad susilauktum Šv. Dvasios apšvietimo ir geriau suprastum Jėzaus mokslą ir neniekintum Bažnyčios kurią Jėzus paliko ir įsakė jos klausyti.

Be to, kaip tu kitą kartą rašysi ir norėsi, ką nors iš Šv. Rašto, kokius nors sakinius parašyti, tai tu pasiimk Šv. Raštą ir iš jo išrašyk žodžius taip, kaip ten yra, o ne taip, kaip tu sugalvoji. Tavo sugalvotas “Šv. Raštas” nieko nereiškia ir niekas jo nepaisys.

Šiais žodžiais Worcesterio “Katalikui” parašytais noriu įspėti ir kitus katalikus, kad panašiu keliu nenuėitų, nes jis veda pražutin.

Dabar eisiu prie tavo padarytų Katalikų Bažnyčiai priekaištų. Aš abejoju, ar aiškinimai pagelbės kiek-nors tau, net tavo rašymas rodo, kad tau trūksta geros valios, o daug tavo širdyje keršto. Jei aš klystų ir neteisingai visą tai primetu, tai atsiprašau.

Tu rašai taip: “Evangelijoje skamba Kristaus žodžiai taip: Niekam netikėkite ir nieko neklausykite, nors jums sakys Viešpatie, Viešpatie, netikėkite, tik man vienam tikėkite ir manęs klausykite.”

Niekur Evangelijoje panašūs Kristaus žodžiai neskamba. Jie tik tavo “evangelijoje” skamba.

Evangelijoje šie Kristaus žodžiai skamba: “Eidami į visą pasaulį, skelbkite evangeliją visam sutvėrimui. Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas; kas gi netikės, bus pasmerktas”. Mork. 16, 15, 16).

Tai matai. Tu sakai, būk Kristus pasakė: Niekam netikėkite ir nieko neklausykite, tik manęs vieno..., o tikroji evangelija, evangelisto Morkaus rodo, kad

Kristus pareikalavo, kad pirmučiausiai visi tikėtų apaštalams, kuriuos Jis pasiuntė apsakinėti evangeliją.

Tu rašai, būk tai Kristus yra pasakęs: "Nieko neklausykite..." Tai čia yra didelė netiesa. Šv. Matas evangelistas rašo (sk. 10, eilutė 14, 15) visai kitokį Kristaus pasakymą. Jis rašo, kad Kristus pasakė: "Jei kas nors jus (tai yra apaštalu) nepriimtų ir *neklausytų* jūsų žodžių, išeidami laukan iš namų, ar iš miesto, nukratykite dulkes nuo savo kojų. Ištikrųjų, sakau jums, lengviau bus teismo dieną Sodomiečių ir Gomoriečių šaliai, kaip tam miestui."

Iš to pasirodo, kad reikia *tikėti apaštalams* ir *jų klausyti*.

Arba skaityk šv. Mato evangelijos 18 skyriaus 15 eilutę ir toliau, ten rasi kitaip negu manai. Ten parašyta, kad Jėzus pasakė: "Jei tavo brolis tau nusidėjo, eik ir bark jį tarp savęs ir tarp jo vieno. Jei jis tavęs *paklausys*, tu laimėjai savo brolių. Jeigu gi jis tavęs nepaklausytų, imk su savim dar vieną, ar du, kad kiekvienas dalykas būtų nutartas dviejų ar trijų liūdytojų pasakymu. Jei jis ir jų nepaklausytų, *pasakyk Bažnyčiai*; jei jis *nepaklausytų Bažnyčios*, tebūna jis tau, kaip pagonis ir muitininkas."

Štai tau. Jėzus liepia klausyti ne tik Jo, *bet ir Bažnyčios*, su kuria Jis pažadėjo būti iki pasaulio pabaigai.

Paimk Evangelijų knygą, susirask šv. Mato 28 skyrių, eilutes 19 ir 20. Ten rasi šiuos Jėzaus žodžius: "Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. *Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai.*"

Jėzus liepė mokyti visas tautas, o žinojo, kad apaštalai visų tautų nepasieks,

bet jis žinojo ir padarė, kad apaštalu įpėdiniai vyskupai ir kunigai visas tautas pasieks. Jau pasiekė.

Jėzus sako, kad "Jis bus su jais iki *pasaulio pabaigai*. Jėzus žinojo, kad apaštalai patys neišgyvens iki pasaulio pabaigos ant žemės, bet jis žinojo, kad Jo mokslas ir malonės išgyvens iki pasaulio pabaigos per apaštalu įpėdinius vyskopus ir visą Jo Bažnyčią.

Jis yra su ta Bažnyčia dabar ir bus iki pasaulio pabaigai, taip kaip pažadėjo.

Jis pats, Jėzus Kristus, yra su ta savo katalikiškąja Bažnyčia ir delto liepia jos klausyti.

Jis pasakė: "Kaip siuntė mane Tėvas, taip aš jus siunčiu. Kas jūsų klauso, tas manęs klauso; kas jus niekina, mane niekina. Kas gi mane niekina, niekina tą, kurs yra mane siuntęs." (Luk. 10 sk. 16).

Iš tų žodžių vėl matai, kad Jėzus pats įsako ir kitų klausyti, kuriuos Jis išrinko ir kuriuos apaštalai išrinko ir t.t.

Matai, kaip negerai darai, iškraipydamas savotiškai Jėzaus žodžius. Tai labai nedoras darbas.

Toliau tu rašai "Evangelijoje skamba Kristaus žodžiai: "Aš esu kelias, šviesa ir tiesa." Ištikrųjų *Kristaus* žodžiai skamba truputį kitaip, būtent: "Aš esmi kelias, tiesa ir gyvybė."

Šį dalyką katalikai išpažįsta geriau, negu pats ir kiti tau panašūs. Jie išpažįsta Kristaus mokslą, jo neiškraipydami. Jie eina keliu Kristaus nurodytu. Jie ima Kristų Šv. Sakramente kaip savo sielos gyvybę. Kiti, kad tai geriau įvykintų, net pasaulį apleidžia ir užsidaro vienuolynuose, kiti keliauja pas pagonis apsakinėti Kristų ir t.t.

Toliau rašai: "Evangelijoje skamba Kristaus žodžiai: "Jei ko prašysite, tai prašykite Tėvo mano vardu, tai duos jums." Evangelijoje tie žodžiai truputį kitaip skamba, bet tiek to, bus ir taip

gerai. Rašai: "Na pažiūrėkim dabar į Bažnyčią. Ar taip daro, ar taip mokina žmones? Visai kitaip."

Visi tau pasakys, kad tu čia parašei gryniausią melą.

Na gi atsimink "Tėve mūsų," kuri mokina Bažnyčia visus, net mažus vaikelius ir liepia kasdien kalbėt. Tą maldą pats Jėzus išmokė ir paliko.

Pasiimk katalikiškąją maldaknygę ir skaityk "Rytmetines, Vakarines, Mišių maldas; taip pat maldas prieš išpažintį, po išpažinčiai; prieš Komuniją ir po Komunijos; prieš valgį ir po valgio ir t.t., tu ten rasi, kaip Bažnyčia mokina žmones melstis. Skaityk stacijas, Kryžiaus Kelius ir matyk kaip Bažnyčia meldžiasi.

Tu pasirašei "katalikas," o taip tu nieko nežinai apie katalikų maldas. Jei tu tvirtini, kad Bažnyčia kitaip liepia prašyti, negu Tėvo Jėzaus vardu, tai ištikrųjų reikia abejoti, ar pas tave viskas tvarkoje.

Bet štai, kur tu surandi baisiausią Bažnyčios kaltybę ir nori kažin ką iš to padaryti. O iš to išeina tik "pyššš" ir viskas.

Tu rašai: "Katalikų Bažnyčia pristatė bažnyčiose visokių vardų stovylių, stabų ir žmonėms liepia pas juos klaupiti ir prašyti, tai galės gauti daugiau malonių, nei vardu Kristaus; tik Bažnyčia reikalauja, kad žmonės atneštų gerą pavyzdį, auką, be to pas tą gėradėją nieko negausi."

Šitai rašo tik labai blogos valios žmonės ir dideli kerštininkai. Ar gi ir tu prie to priklausai? Pasigalvok.

Daug labai gerų, dorų žmonių katalikų ir nekatalikų savo namuose ant sienų, žymiose vietose, turi pasikabinę dideles, gražias savo tėvelių ar šiaip giminių ar draugų fotografijas. Jie dažnai į jas pasižiūri ir pagalvoja. Tai tavo nuomone tos fotografijos yra stabai, o tie žmonės tu stabų garbintojai? Tuom tarpu tos fo-

tografijos daugeliui primena jų brangius tėvelius, tų tėvelių gražius pamokymus, gal būt dorybes, gerus darbus ir taip toliau. Tos fotografijos, primindamos tėvelius, daugelį paragina sekti jų pavyzdžiu, arba už juos mirusius pasimelsti.

Pats greičiausiai neturi savo tėvelių fotografijų. Kad turėtum, tau jos primintų, kaip tavo motinėle tave, mažą kūdikį, su sudėtomis dievotai rankelėmis prieš paveikslą Šv. Jėzaus Motinos, Marijos, mokė melsti, prašyti Marijos, kad ji už tave melstų Jėzų. Tau primintų, kaip kalbėjai "Šventoji Marija, Dievo Motina *melsk* už mus nusidėjėlius dabar ir mūsų mirties valandoje. Amen." Tau primintų ir tavo širdis nebūtų tokia, kaip dabar. Be to, tu žinotum, kad tu ne tą fotografiją gerbi, bet savo motinėle, kuri gal mirus, ar toli nuo tavęs.)

—o—

Pavaikščiok po Amerikos parkus ar viešąsias aikštes, ten pamatysi vyrų ir moterų stovyklas, paminklus. Juos pasistatė amerikiečiai. Ar tai tie paminklai yra amerikiečių stabai? Tavo nuomone turėtų būti taip. Nes amerikiečiai dažnai apie juos susirenka, net vainikus prie jų deda, prakalbas sako.

Bet visi žmonės Amerikoje žino, kad tie paminklai yra atmintis garbingųjų Amerikos piliečių. Dėdami vainikus ne paminklą garbina, bet tuos asmenis, kuriuos paminklai primena.

Tuos paminklus tyčiomis stato, kad dabartiniai piliečiai prisimintų anų garbinųjų asmenų darbus, dorybes ir jų mokyti.

Katalikų Bažnyčia turėjo ir turi eilų eiles savo garbingų piliečių, narių, pradedant apaštalu laikais ir baigiant dabartinais. Tie garbingieji piliečiai ir pilietės yra šventieji ir šventosios. Pasiskaityk šventųjų gyvenimus, o pamatysi, kokios buvo dorybės, jų darbai, jų pasišventimas Dievo garbei ir artimo gerovei.

Alp 2272

Tiems garbingiems savo piliečiams, šventiesiems, Bažnyčia stato įvairius paminklus, kaip štai, bažnyčias, koplyčias, mokyklas, stovyklas, paveikslus. Tuos paminklus Bažnyčia stato, kad gyvenantiems žmonėms primintų tuos šventuosius ir paragintų sekti jų gyvenimu ir darbais. Ai kad visi žmonės, žiūrėdami į tų šventųjų stovyklas, kurias tu vadini stabais, prisimintų sau tuos šventuosius apaštalus, kentėtojus, išpažinėjus, mergeles ir stengtųsi į juos daugiau panešėti, kaip tas pasaulis būtų gražus, kaip tie žmonės būtų laimingi.

Bet dėja tiems žmonėms, nelaimė juos laukia, kuriems tie šventųjų paminklai yra tik stabai!

Tu rašai: "Bažnyčia pristatė bažnyčiose visokių vardų stovyklų, stabų, ir žmonėms liepia pas juos klaupti ir prašyti, tai galės gauti daugiau malonių, nei Kristaus varnų."

Tiesa, Bažnyčia pristatė visokių vardų stovyklų, tik ne stabų, kaip tu tai taip šlykščiai vadini. Jau paaiškinta dėl ko tos stovyklos pastatytos ir kaip jomis naudotis.

Bažnyčia liepia priklaupiti prieš Šv. Sakramentą, kuriame yra pats gyvas Jėzus Kristus, tas Dievas Žmogus. Bet Bažnyčia neįsako, neliepia priklaupiti prieš stovyklas, net paties Jėzaus Kristaus.

Bažnyčia tiki, kad šventieji yra pas Dievą, danguje. Dievas per tuos šventuosius labai, labai daug suteikė ir teikia malonių žmonėms ant žemės. Taigi Dievas pats parodo, kad tie šventieji yra Jam labai mieli, malonūs, brangūs ir kad Jis per tų šventųjų prašymus ir užtarymą teikia daug malonių. Aplankyk, kad nori, garsias stebuklais vietas, tai pats tai patirsi ir pamatysi.

Todėl Bažnyčia neįsako, neliepia eiti pas stovyklas, "priklaupiti ir prašyti, tai galės gauti daugiau malonių, negu Kris-

taus vardu," tik tu taip, negražiai prisimanęs rašai.

Bažnyčia mokina — pažvelgk į šventųjų stovyklas ar paveikslus, prisimink juos esančius danguje pas Dievą ir prašyk, kad už tave užtartų, melstų Dievą, išprašytų nuo Jo tau malonių. Ne stovyklų ji liepia prašyti, bet tų, kuriuos tos stovyklos primena.

Paimk litanijas Šv. Panos Marijos arba kitų šventųjų ir skaityk jas, rasi jose "Šventoji Marija" — *melski už mus*; Šv. Juozapai — užtark už mus arba melski už mus. ir t.t.

Katalikų Bažnyčia čia labai gražiai, kilniausiai prisitaiko prie Kristaus pamokymo. Kristus pasakė: "Kas save aukština, tas bus pažemintas, kas nusižemina, tas bus išaukštintas."

Susipratę, gilaus tikėjimo katalikai, kaip tas Evangelijos muitininkas, atėjęs bažnyčion, atsimindami savo silpnybes, nusikaltimus, nedrįsta tiesiog kreiptis į Dievą, jie nusižemina, jie su savo maldomis ir prašymais kreipiasi į šventuosius, kad jie už juos melstų Dievą. Dievui patinka tobulos šventųjų maldos ir nusižeminimas tų žmonių, kurie per šventuosius į Dievą kreipiasi; ir Dievas teikia jiems gausių malonių.

Tik išdidūs, išpuikę fariziejai, laiko sau už pasižeminimą melsti Dievą per šventuosius. Jie niekina tuos, kuriuos pats Dievas išaukštino.

(Bus daugiau)

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
K R A U T U V E

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.